

הַכְּנִיסִינִי תַּחַת כְּנַפֶּיךָ

הַכְּנִיסִינִי תַּחַת כְּנַפֶּיךָ,
וְהִי לִי אִם וְאַחֻת,
וְיִהי חֵיקֶךָ מִקְלַט רֵאשִׁי,
קַן-תְּפִלוֹתַי הַנִּדְחֹת.

וּבַעַת רַחֲמִים, בֵּין-הַשְּׁמָשׁוֹת,
שְׁחִי וְאַגַּל לְךָ סוּד יְסוּרֵי:
— אוֹמְרִים, יֵשׁ בְּעוֹלָם נְעוּרִים –
הֵיכֵן נְעוּרֵי?

וְעוֹד כִּז אֶחָד לְךָ אֶתְנַדָּה:
נִפְשִׁי נִשְׂרָפָה בְּלִהְבָּה;
— אוֹמְרִים, אֶהְבֶּה יֵשׁ בְּעוֹלָם –
מַה-זֵּאת אֶהְבֶּה?

הַכּוֹכְבִים רִמּוּ אוֹתִי,
הָיָה חִלּוּם – אַךְ גַּם הוּא עָבַר;
— עֲתָה אֵין לִי כְלוּם בְּעוֹלָם –
אֵין לִי דָבָר.

הַכְּנִיסִינִי תַּחַת כְּנַפֶּיךָ,
וְהִי לִי אִם וְאַחֻת,
וְיִהי חֵיקֶךָ מִקְלַט רֵאשִׁי,
קַן-תְּפִלוֹתַי הַנִּדְחֹת.

לא ביום ולא בלילה

לא ביום ולא בלילה –
חרש אצא לי, אטיילה;

לא בהר ולא בבקעה –
שטה עומדה שם עתיקה.

והשטה פותרה חידות
ומגידה היא עתידות.

את-השטה אשאל אני:
מי נמי יהי חתני?

וימאין יבא, שטה –
המפולין אם מליטא?

הבמרובה יעבר שבילו,
אם במקלו ובתרמילו?

ומה-יביא לי שלומים:
חרוזי פנינים אם אלגמים?

ומה-תארו: צח אם-שחר?
אלמן הוא אם-עודו בחור?

שפא זקן, שטה טובה,
אז לא אשמע, אז לא אבה.

אמר לאבי: המיתני –
וביד זקן אל תתנני!

לרגליו אפל ואשקן:
אך לא זקן, אך לא זקן!

יש לי גן

הוֹי, הַאֲמַת שְׁמַעָה אַמִּי,
כִּי לִבְבְּךָ סֵר מַעֲמִי?

עֲנֵה דוֹדִי וְאָמַר לִי:
שׁוֹנְאֵי שְׁקָר עֲנוּ בִּי!
וּבַעוֹד שְׁנָה, כְּעַת חַיָּה,
אֶל הַחֲפָה גִלְךָ, פְּתִיחַ!

יוֹם שָׁל-קִנְיָן יִבְהִיק אֲזוֹ,
עַל רֵאשֵׁנוּ יִיָּצֵק פֶּזוֹ,
וְיִבְרָכוּנוּ מִן הַגְּדֵרוֹת
כְּפוֹת עֲצִים טְעוּנֵי פְרוֹת.

אָח וְרַע, דוֹד וְשָׂאֵר,
קִהֵל גְּדוֹל, אִישׁ וְגֵר,
וְכָלִי זֶמֶר כָּל-הַמִּינִים
יִזְלִיכוּנוּ עִם שׁוֹשְׁבֵינִים.

וְהַחֲפָה תַעֲמֹד כָּאֵן:
בֵּין הַבָּאֵר וּבֵין הַגֶּן;
אֶת תּוֹשִׁיטִי לִי שָׁם דָּרְךָ:
אֲצַבֵּעַ קִטְנָה עִם צַפְרֶךָ.

וְאָנִי לָךְ: "הֲרִי אֶת־
מְקַדְשֶׁת לִי לְעַד" –
שׁוֹנְאֵי יִהְיוּ שָׁם וְרֵאוּ,
וּמְקַנְאֵה יִתְפַּקְעוּ.

יֵשׁ לִי גֶן וּבָאֵר יֵשׁ-לִי,
וְעַלִּי בָאֵרִי תִלְוִי דָלִי;
מִדִּי שְׁבֵת בָּא מַחֲמַדִּי,
מִיָּם זָכִים יִשְׁתֶּה מִכַּדִּי.

כָּל-הָעוֹלָם יִשֹּׁן – הֵס!
גַּם תַּפּוּחַ וְאַגָּס;
אַמִּי נָמָה, נִרְדָּם אָבִי,
עֲרִים רַק אָנִי וּלְבָבִי.

וְהַדְּלִי כְּלִבְבִי עֵר,
נוֹטָף פֶּזוֹ אֶל-פִּי הַבָּאֵר,
נוֹטָף פֶּזוֹ וְנוֹטָף בְּדִלְחַ:
דוֹדִי הוֹלֵךְ, דוֹדִי הוֹלֵךְ.

הֵס, בְּגֶן נִזְדַּעְזַע נוֹף –
דוֹדִי בָּא אִם-פִּרְכָּס עוֹף?
דוֹדִי, דוֹדִי! – חוֹשׁ מַחֲמַדִּי,
אֵין בְּחִצֵּר אִישׁ מְלַבְּדִי.

עַל הַשְּׂקֵת נִשָּׁב אָט,
רֵאשׁ אֶל-כְּתֵף, יָד אֶל-יָד;
אֲחוּד חִידוֹת לָךְ: מַדּוּעַ
כִּי הַכַּד אֶל-הַמְּבוּעַ?

וּמַדּוּעַ, הַגֵּד-לִי,
יָבֵד בְּדַמְמָה, יָבֵד הַדְּלִי –
טִיף, טִיף, נִים – וְכֵה בְּלִי הַרְף
מִן-הָעֶרֶב עַד הָעֶרֶב.

וּמֵאֵין בָּא הַכָּאֵב
כְּתוּלַעַת אֶל הַלֵּב? –